

sagfører, en Nationalbankdirektør, ja, endog en General. Alt det, man i 80erne og 90erne og ogsaa i Begyndelsen af dette Arahundrede saa repræsenteret i det daværende Højres Gruppe, havde nu fundet Vej over til Venstre. Jeg siger det ikke af nogen som helst Ondskab, kun af en eneste Grund: for at vise, at der i og for sig er noget naturligt i, at man, saaledes som de politiske Forhold laa i Begyndelsen af dette Aarhundrede, mere og mere maatte se hen til Partiet Venstre som det Parti, til hvilket det, man kalder de borgerlige Samfundslag, skulde støtte sig. Jeg siger det uden paa nogen Maade at ville angribe de paagældende.

Derfor er der i og for sig ikke noget underligt i, at en Mand som nuværende Landstingsmand, Højesteretsagfører Bülow kunde staa som Medlem af en konservativ Vælgerorganisation og se sig optaget i Ministeriet Bernsten. Han saa det nemlig ud fra samme Grundlag, som jeg ser det, ud fra det Grundlag, at der er to Retningslinier, som skal bekæmpe hinanden. Derfor er der heller ikke noget underligt i, at den højtærede Justitsminister, som jo til den færøske Kommissions Betænkning har udtalt, at han vel nærmest skulde føle sig knyttet til det konservative Folkeparti, hvis han skulde nævne noget, blev Medlem af Ministeriet Neergaard. Jeg kan ikke formode, at Grunden til, at den højtærede Justitsminister blev Minister, var den, at han under Færøkommissionens Forhandlinger gik saa meget herude i Gangen og saa paa det lille Ordsprog, der staaar derude: Den, som forstaar Fuglenes Sprog, kan blive Minister. Nej, jeg maa tro, at naar den højtærede Justitsminister har kunnet udtale sig saaledes i 1919 og dog kunnet finde Plads i Ministeriet Neergaard i 1920, saa er Forklaringen den, at det, vi pegede paa i 1915 fra det konservative Folkepartis Side, om de to Retningslinier i vort Folk, at det er det, den højtærede Justitsminister er saa ganske enig med os i.

Ved Valget i 1918 lykkedes det altsaa ikke fra det konservative Folkepartis Side at gøre den samlede Opposition forstaaelig, at vi havde Ret, men ved det udmærkede Arbejde, som det konservative Folkeparti gjorde med Hensyn til en Ændring af Valgloven af 1915, navnlig i Samlingen 1919—20, lykkedes det at skabe en saadan Valglov, at det nu virkelig gik op for hele Befolkningen, at det var disse to Partier, der skulde arbejde sammen. Og vi fik ogsaa i Gaar af det ærede Medlem Hr. Rudolf en Bekræftelse paa, at det var et

overmaade gavnligt Arbejde; det konservative Folkeparti havde udført, idet det ærede Medlem udtalte, at det kunde meget vel være sket, at med den absolutte Valgmaade, hvoraf det ærede Medlem er en Tilhænger, havde Socialdemokratiet faaet Flertal alene. Denne Valglov af 1920, som det konservative Folkeparti har maattet høre saa meget for, danner derfor i Virkeligheden et afgørende Skel punkt.

Ved denne Valglov blev det fastslaaet for lange Tider, at det konservative Folkeparti og Venstre var henvist til Samarbejde med hinanden. I de to første Samlinger af denne Rigsdagsperiode har det da ogsaa Gang paa Gang lydt fra den højtærede Statsministers Side, loyalt og rigtigt overfor det konservative Folkeparti, at Ministeriet Neergaard var et Udtryk for Valgdagene i 1920. Men dog har det været saa, at man gerne har villet fastholde — og det forstaar jeg i og for sig godt —, at der kunde dog ogsaa tænkes andre Veje at gaa, det kunde dog ogsaa tænkes, at det konservative Folkeparti, om jeg saa maa sige, ikke fulgte en saadan Politik, at Partiet Venstre kunde være med, og omvendt, at Partiet Venstre for vort Vedkommende ikke fulgte en saadan Politik, at det konservative Folkeparti kunde være med. Men ved den Dagsorden, der blev vedtaget forleden Dag, er det endelig slaaet fast, forekommer det mig, at dette Samarbejde skal føres videre, og at den Politik, vi skal føre fra Partiet Venstres og det konservative Folkepartis Side, alene skal føres paa dette Grundlag.

Det forekommer mig, at der har været god Grund for en af det konservative Folkepartis Repræsentanter til stærkt at fremholde dette, thi det har været saaledes, at man ikke blot fra oppositionel, men ogsaa fra anden Side har rettet meget voldsomme Angreb mod den Politik, som det konservative Folkeparti har ført: en elendig Politik, har man talt om, en Politik, som intet kunde, en Politik, som kun havde til Resultat, at det konservative Folkeparti mere og mere udslettedes. Nu, da man staaar med dette Resultat, nu, da Liniere er trukket op, saaledes som vi gjorde det, da Partiet blev dannet, kunde der vel være nogen Grund til fra det konservative Folkepartis Side at spørge, om man tror, vi havde opnaaet mere ved at slaa dette Samarbejde, som loyalt er ført mellem de to Partier, i Stykker. Og det er jo da ogsaa saaledes, at det ikke har manglet paa Henstillinger fra Oppositionens Side om at føre en anden Politik. Oppositionen har igennem disse to Aar søgt, saa vidt det var den muligt —